

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA BALINT ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 44954/04)

Hotărâre

Strasbourg

26 ianuarie 2010

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Balint împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura, Corneliu Bîrsan, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Luis López Guerra, Ann Power, *judecători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 5 ianuarie 2010,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 44954/04 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Ion Balint („reclamantul”), a sesizat Curtea la 26 octombrie 2004, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La 15 noiembrie 2006, președintele secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea privind durata procedurii. În conformitate cu dispozițiile art. 29 § 3 din convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamantul s-a născut în 1969 și locuiește în București.

5. La 29 septembrie 1994, reclamantul a fost arestat în principal pentru tâlhărie și furt calificat prin efracție. Acțiunea penală îndreptată împotriva sa și acțiunea împotriva altor trei persoane au fost declanșate în aceeași zi.

6. La 28 noiembrie 1994, acesta a fost eliberat.

7. Prin rechizitoriul din 29 septembrie 1995, Parchetul de pe lângă Tribunalul București a dispus trimiterea în judecată a reclamantului și a altor trei persoane.

8. La 12 octombrie 1995, cauza a fost înregistrată la Judecătoria București.

9. La 2 aprilie 1996, în urma apelului introdus de unul dintre coinculpați împotriva unei încheieri pronunțate în speță, cauza a fost transmisă Tribunalului București, de unde a fost retrimisă la 13 mai 1996 și introdusă pe rolul instanței la 29 mai 1996. Cu toate acestea, conținutul dosarului nu a putut fi găsit după această dată.

10. În consecință, la 7 martie 1997, judecătoria a retrimis cauza la parchetul de pe lângă tribunal pentru reconstituirea dosarului.

11. La 6 iunie 1997, în temeiul art. 510 C. proc. civ., parchetul a retrimis cauza tribunalului, considerând că acesta avea autoritatea judiciară pentru reconstituirea dosarului în stadiul respectiv al procedurii.

12. Prin urmare, la 30 iunie 1997, cauza a fost înregistrată din nou pe rolul Judecătoriei București.

Au fost solicitate parchetului mai multe documente, precum rechizitoriul și mandatul de arestare.

13. La 7 decembrie 2001, judecătoria a considerat dosarul ca fiind reconstituit. La 7 februarie 2003, a pronunțat hotărârea prin care reclamantul era condamnat la șase ani de închisoare.

14. Majoritatea amânărilor pe parcursul audierilor au fost cauzate de erorile autorităților judiciare cu privire la citarea părților vătămate sau a părților civile.

15. În urma unui apel introdus de reclamant, sentința a fost menținută prin hotărârea din 12 mai 2004 a Tribunalului București și, ulterior, prin hotărârea definitivă din 29 iulie 2004 a Curții de Apel București.

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 § 1 DIN CONVENȚIE

16. Reclamanta s-a plâns de rezultatul procedurii și de durata procedurii, pe care a considerat-o incompatibilă cu cerința „termenului rezonabil”, prevăzută la art. 6 § 1 din convenție, formulat după cum urmează:

„Orice persoană are dreptul la judecarea [...] într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.”

17. Guvernul a contestat acest argument, invocând în principal complexitatea cauzei și conduita reclamantului drept cauze ale unor amânări inutile.

18. Perioada care trebuie luată în considerare a început la 29 septembrie 1994 și s-a încheiat la 29 iulie 2004. Astfel, aceasta a durat aproape zece ani pentru trei grade de jurisdicție.

A. Cu privire la admisibilitate

19. Curtea constată că acest capăt de cerere cu privire la durata procedurii nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție. De asemenea, Curtea constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

20. În ceea ce privește celelalte capete de cerere, și anume capătul de cerere privind rezultatul procedurii în temeiul art. 6 § 1, având în vedere toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, Curtea consideră că acestea nu indică nicio pretinsă încălcare a drepturilor și libertăților stabilite în

convenție sau în protocoalele la aceasta. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 3 și 4 din convenție.

B. Cu privire la fond

21. Curtea reiterează faptul că, în ceea ce privește caracterul rezonabil al duratei procedurii, acesta trebuie evaluat ținând seama de circumstanțele cauzei și în raport cu următoarele criterii: complexitatea cauzei, conduita reclamantului și a autorităților competente [a se vedea, printre multe altele, *Pélissier și Sassi împotriva Franței* (GC), nr. 25444/94, pct. 67, CEDO 1999-II]

22. Curtea a constatat, în mod frecvent, încălcări ale art. 6 § 1 din convenție în cauze care au ridicat probleme similare celor din speță (a se vedea *Pélissier și Sassi*, citată anterior).

23. După ce a examinat toate elementele care i-au fost prezentate, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt și niciun argument care să poată conduce la o altă concluzie în speță. Curtea nu contestă relativa complexitate a cauzei, în principal din cauza faptului că au existat trei inculpați condamnați pentru diverse infracțiuni și numeroase părți vătămate și părți civile. Cu toate acestea, din analiza dosarului rezultă că majoritatea amânărilor în cursul procedurii interne au fost cauzate de erorile autorităților judiciare cu privire la citarea inculpaților sau a părților civile, precum și de pierderea dosarului.

24. Având în vedere jurisprudența relevantă, Curtea consideră că, în speță, durata procedurii a fost excesivă și nu a respectat cerința „termenului rezonabil”. Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție.

II. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

25. Art. 41 din convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

26. Reclamantul a pretins 100 000 EUR pentru prejudiciul moral. Acesta nu a pretins nicio sumă pentru prejudiciul material sau pentru cheltuielile de judecată.

27. Guvernul a contestat această pretenție.

28. Curtea consideră că reclamantul ar fi trebuit să își argumenteze prejudiciul moral. Pronunțându-se în echitate, aceasta acordă reclamantului 3 200 EUR pentru acest capăt de cerere.

B. Dobânzi moratorii

29. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe durata excesivă a procedurii și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție în ceea ce privește durata procedurii;

3. *Hotărăște*:

(a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție, suma de 3 200 EUR (trei mii două sute de euro), pentru prejudiciul moral, care trebuie convertită în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;

(b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

4. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 26 ianuarie 2010, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte